SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 25. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 7, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го ЛЮТОГО 1992 Ч. 25. РІК XCIX.

Спілка Офіцерів України звернулася до народу

Київ (УНІАР). — Тут 4-го лютого оприлюднено звернення Спілки Офіцерів України (СОУ) до народу України, до Президента, керівників підприємств, командирів військових частин і військовослужбовців української діяспори. У зверненні сказано, що сотні тисяч військовослужбовців — громадян України, які служать за її межами, перебувають у надзвичайно скрутному становищі. Командування інших держав припиняє присвоєння їм чергових військових звань і підвищень у ранзі. Вони опинилися перед загрозою переходу у резерву без пенсійного забезпечення.І все це тільки тому, що вони виявили бажання повернутися в Україну, щоб служити в українських збройних силах. Спілка Офіцерів України звертає увагу на той факт, що Уряд України і міністерство оборони не випрацювали механізм повернення на батьківщину своїх громадян та про їх правовий захист.

Спілка Офіцерів України вважає за свій обов'язок звернутися до народу України, Верховної Ради і Президента стати на правовий захист своїх громадян, негайно припинити свавілля по відношенню до військовослужбовців — громадян України, які проходять службу за її межами. Виходячи з того, що в Україні склалося тяжке економічне становище, тобто Уряд неспроможний в цей час повністю фінансувати репатріяцію військовослужбовців з-за меж України, Спілка Офіцерів України вважає за необхідне створити державний фонд репатріяції для фінансування і надання матеріяльної допомоги військовослужбовцям і їх сім'ям. У зверненні СОУ закликала всіх, хто не байдужий до долі своїх синів, внуків, братів допомогти фінансово або матеріяльно. Розрахунковий рахунок N7001614 17/700103 філія економбанк кредит оперу Національного Банку України, місто Київ, МФО 322249; валютний рахунок — Київ, Хрещатик, 8. Зовнішній Економічний Банк, Спілка Офіцерів України. Адреса Спілки Офіцерів України: 252032, Київ-32, бульвар Шевченка, 37/122, Секретаріят Спілки Офіцерів України.

Як повідомив командувач Національної Гвардії України генерал-майор Володимир Кухарець, нині Національна Гвардія нараховує майже 10,000 військовослужбовців, всі вони присягнули на вірність народові України. Набір до гвардії здійснюють призовні комісії при військових комісаріятах за участю представників Національної Гвардії, які мають право відбору кандидатів. Комплектування здійснюється як за призовом, так і за контрактом, що укладається терміном на три роки і може бути продовжений. До гвардії приймаються громадяни України незалежно від національности та віросповідання, на період служби гвардієць не може бути членом будь-якої партії, політичної організації чи Руху.

ЗБОРИ „САМОПОМОЧІ"

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Річні загальні збори місцевої Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" відбудуться у неділю, 23-го лютого, в залі Українського Народного Дому, 90-96 Фліт вулиця в Джерзі Сіті, Н.Дж. Початок о год. 3-ій по полудні.

Білорусь також протестує проти вмішування Росії у її внутрішні справи

Мінськ, Білорусь. — Засоби масової інформації повідомляють, що білоруські урядові особи почали публічно і дипломатичними каналами протестувати проти вмішування Росії в їхні внутрішні справи, що є явним порушенням договорів підписаних між країнами Співдружности Незалежних Держав і узгідненими в Алма-Аті.

Чимало російських політичних організацій, зокрема скрайньо-правих і лівих, взагалі заперечують існування окремої білоруської держави, кплять собі з теперішнього керівництва, викуповують за безвартісні карбованці все, що можна купити на білоруських ринках і в урядових універмагах, які все ще знаходяться під контролею колишніх партократів, міністерства внутрішніх справ, КГБ і військових кіл. Численні російські газети, в тому числі „Правда" й „Ізвестія", поміщують образливі для білоруського народу статті й замітки, кажуть, що Білорусь отримала державу „як подарок" від Бориса Єльцина, якому, мовляв, потрібна була Співдружність Незалежних Держав для повалення режиму Михаїла Горбачова.

Білоруські журналісти також протестують проти монополізації Російською федерацією засобів масової інформації, наприклад, переіменування агентства ТАСС на ІТАР. Виступаючи 31-го січня цього року у програмі білоруської телевізії, представник Спілки журналістів Білорусі формально запротестував проти нелегальної акції Російської федерації, також у справі засобів масової інформації, колишніх совєтських ТАСС і „Новости", які Росія перебрала цілком просто — декретом президента Б. Єльцина, не спитавшись про опінію інших членів Співдружности і використовуючи загальну настанову, що Російська федерація є, мовляв, спадкоємцем колишнього СССР, і все, що колись було власністю комуно-московської імперії, належить Росії.

Цей фальшивий підхід і тактику критикують також інші членські країни СНД, в тому числі Україна, якій в першу чергу належиться частка спадковости СССР, бо її вклад у ці „здобутки" був неспівмірно великим.

Росія, перебираючи майно і засоби масової інформації СССР — ТАСС „Новості" та інші, намагається не тільки монополізувати ці засоби, але хоче створити один центальний інформаційний простір, — встрявающи тим самим у внутрішні справи незалежних держав, які постали на руїнах комуністичної імперії, в тому числі у справи Білорусі, — говориться у заяві Спілки журналістів тієї країни.

ДОПОВІДІ ПРОФ. Т. ГУНЧАКА

Нюарк, Н.Дж. — З ініціятиви Товариства Приятелів Руху Північного Ню Джерзі, професор Ратґерського університету Тарас Гунчак виголосить доповіді п.н. „Від путчу до референдуму": в суботу, 15-го лютого, о год. 7-ій вечора в залі Церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж., і в суботу, 22-го лютого, о год. 7-ій вечора в Клифтоні в залі УПЦеркви св. Вознесіння, Брод вул. Проф. Гунчак недавно повернувся з України, де він викладав історію в кількох університетах.

Сен. Р. Керрі може вийти з президентських перегонів

Ню Йорк. — Якщо сенатор-демократ Роберт Керрі зі стейту Небраска виступить 18-го лютого у передвиборах в Ню Гемпширі невдало, він може зійти з дистанції президентських перегонів. Це випливає з інтерв'ю, яке він дав журналові „Нюзвік".

„Однією з моїх улюблених пісень, — сказав Р. Керрі, — є пісня Джуді Гарланд 'Ніхто не любить вас, якщо ваші справи погані'. Пам'ятаєте цю пісню? Так ось, для політика це абсолютно правда".

Нелюбов виборця до Керрі виявляється перш за все в тому що мало хто жертвує на його виборчий фонд, а без грошей, каже сенатор, брати участь у боротьбі за пост президента неможливо. Керрі назвав в інтерв'ю три причини, які, на його думку, негативно впливають на його виборчу кампанію: перша — його мало знають виборці країни за межами його стейту; друга — від нього очікували надто багато; третя — він, як мешканець Небраски, не привик до виборчих перегонів.

Ситуація Керрі дійсно заперечує прогнози політичних коментаторів, які передбачали, що він буде одним з лідерів у боротьбі демократів за право стати кандидатом на президента. Опитування громадської думки в Ню Гемпширі свідчать, що кандидатуру Керрі підтримують 11 відсотків виборців — набагато менше, ніж кандидатури губернатора Аркенсо Билла Клінтона і колишнього сенатора з Массачусетсу Пола Цонгаса. Керрі ділить третє-четверте місце з сенатором з Айови Томом Гаркіном.

Не зважаючи на те, що справи Керрі були поганими майже з самого початку президентських перегонів, в які він включився 30-го вересня, його інтерв'ю журналові „Нюзвік" — перше свідчення того, що сенатор з Небраски може зійти з дистанції вже в цьому місяці.

„Якщо ви запитаєте будь-якого претендента, він сам скаже те саме: багато залежить від грошей, які надходять у виборчий фонд, — сказав пресовий секретар виборчої кампанії Керрі Стів Джардінг. — Якщо не вистачає грошей, тяжко продовжувати боротьбу". Однак є дані, що виборчий фонд сенатора Керрі виріс лише в січні на 1 міл. дол., а це означає, що грошей у нього вистачає. Чи вистачить йому голосів для продовження боротьби, — це вже інша справа.

СИТУАЦІЯ У ВЕНЕСУЕЛІ ПОПРАВИЛАСЬ

Каракас, Венесуеля. — Агентство Ассошіейтед Пресс інформує, що ситуація після невдалого військового перевороту з прицілом усунути від влади теперішнього президента Карльоса Андреса Переза, починає поправлятися, а прихильні до Переза військові частини і поліція перебрали вже повну контролю в країні в свої руки.

Урядова комісія, яку наказав покликати до життя президент Перез для переведення слідства військового замаху на легальну владу прийшла до висновку, що заговірники підготовлялися до перевороту ще від 1989 року.

Міністер оборони в уряді президента Переза, Фернандо Очоа заявив кореспондентам, що головні заговірники вже всі знаходяться під вартою. Державна служба безпеки арештувала досі 133 високих старшин і 953 підстаршин й інших військовиків, які брали активну участь у державному перевороті. „Це був трагічний і рівночасно ганебний для Венесуелі день. В цьому одному дні країна пережила психологічно-драматичну драму, яка довго залишить в пам'яті льояльних громадян Венесуелі" — заявив кореспондентам президент К. Перез. Він також виступив у програмі крайової телевізії, щоб належно, з першої руки, поінформувати венесуельський народ про ситуацію. Він закликав усіх повернутися до нормальної праці і забути про зрадників народу, „які вкрили ганьбою нашу країну"

Вже на другий день після невдалого перевороту і припинення перестрілки в Каракасі було спокійно і всі майже підприємства розпочали нормальну працю. Про переворот нагадували населенню тільки військові частини в місті, які взяли під свою контролю президентську палату й інші урядові будинки, а вулицями час від часу переїжджали панцерні й танкові частини.

Як відомо, президент Перез тільки чудом зберіг своє життя і зумів унешкідливити заговір, бо військова розвідка повідомила його про підготову заговору і пляни фізичного вбивства президента в останній хвилині, коли він повернувся літаком з відвідин у Швайцарії.

Один із арештованих заговірників високий старшина армії полковник Франсіско Аріяс заявив, що їхньою ціллю було „визволення венесуельського народу від політиків, демагогії і бюрократизму". Путчисти надіялися на більшу підтримку військових частин, які не задоволені зниженням життєвого рівня в країні, який понизився тільки тому, що загальна економічна ситуація у світі погіршилась, а інфляція охопила також Венесуелю. Очевидно, противники теперішнього уряду, овинувачують президента Переза у перекупстві і невмілому веденні економіки.

У СВІТІ

СЕРЕД ВИЩИХ ВОЄННИХ чинів у Китаї розповсюджено документ зі статтею голови КНР Янг Шанкуня, в якім він гостро засуджує прихильників ортодоксального комунізму і висловується проти нової кампанії „соціалістичного навчання", яку розпочали консервативні сили, що виступають проти політичних і економічних реформ. Японська газета „Токіо Сімбун" у зв'язку з цим зазначує, що виступ Янг Шанкуня свідчить про загострення боротьби за владу у китайському керівництві.

КОЛИШНЬОМУ ПРЕЗИДЕНТОВІ Польщі генералові Войцехові Ярузельському відмовлено в його бажанні виступити в соймі під час обговорення доцільности введення надзвичайного стану 10 років тому. Відомо, що з грудня 1981 до липня 1983 року було інтерновано сотні політичних активістів і релігійних діячів. Головною метою введення надзвичайного стану було знищення незалежного профспілкового руху „Солідарність". Серед переслідуваних був і нинішній президент Польщі Лех Валенса.

МІНІСТЕР ОБОРОНИ Німеччини Ґергард Штольтенберг після ознайомлення з секретними документами міністерства оборони колишньої Східньої Німеччини заявив, що війська Варшавського Пакту плянували у випадку воєнного конфлікту з НАТО захопити всю Західню Европу за 35 днів, застосовуючи при цьому тактичну ядерну зброю.

ПРЕЗИДЕНТ АЗЕРБАЙДЖАНУ А. Муталібов закликав усі арабські мусулманські держави прискорити надання допомоги азербайджанським мусулманам у зв'язку з розпадом СССР. Азербайджан прийняв рішення придбати закордонні капіталовкладення в економіку країни. Президент А. Муталібов зокрема підтвердив, що „уряд Азербайджану гарантує єгипетським бізнесменам цілковиту збереженість їх інвестиційних вкладів".

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ у справі проведення татарського національного з'їзду виступив із заявою, в якій зазначено, що „кореспондентів тих засобів масової інформації, які тенденційно й упереджено висвітлюють події у Татарстані, на з'їзд не буде допущено". У список заборонених внесено російське радіо і телевізію, всі центральні російські газети, а також місцеві російськомовні газети.

МОСКОВСЬКА ГАЗЕТА „Правда" вмістила статтю віцепрезидента Росії Александра Руцкого, в якій він, маючи на увазі непорозуміння між Росією і Україною щодо Криму, говорить: „Для нас укази колишніх комуністичних вождів — не указ. Для нас указ — тисячоліття історії Росії. Лише демаркація кордонів поставить всі крапки над "і" ... Ми повернемо Росії її справжню велич і силу".

ЕВРОПЕЙСЬКИЙ БАНК реконструкції і розвитку виділив 10 біл. екю (майже 20 біл. німецьких марок) на інвестиції у країнах Східньої Европи. Вони рівномірно розподілятимуться на фінансування приватного сектора економіки і створення відповідної структури у східньоевропейських країнах.

В ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ МОСКОВСЬКОЇ „Незавісімой Ґазєти" колишній президент колишнього СССР Михаїл Горбачов сказав, що дістав запрошення від короля Савдійської Арабії, короля Йорданії і уряду Ізраїля відвідати ці країни. Горбачов не назвав терміну своєї близькосхідньої візити, підкресливши, що „тепер треба бути тут", тобто в Москві.

Україна купуватиме нафту в Ірані

Київ (ПС УРП). — Тут 28-го січня відбулися українсько-азербайджансько-іранські переговори і підписання договору про будівництво триканального трубопроводу, яким газ і нафта в Україну надходитиме з Ірану через Азербайджан.

Проблема постачання України нафтою і газом стоїть дуже гостро. Як повідомив кореспондентів прем'єр-міністер України Вітольд Фокін, Україна змушена купувати не менше 40 міл. тонн неочищеної нафти, але з Росією укладено договір лише на 6 міл. тонн. Та навіть ці доставі з Росії негайно припиняються, як тільки загострюється політична ситуація у відносинах України і Росії. За останні два місяці Україна недоотримала 600,000 тонн оливи, через що зупинено цілий ряд енергоблоків на електростанціях, а на вулицях українських міст вечорами темно. Україна змушена шукати виходу з енергетичної кризи.

Президент Европейського банку реконструкції і розвитку (ЕБРР) Жак Атталі під час відвідин України минулого тижня заявив, що група експертів прибуде до Києва з метою надати допомогу в галузі забезпечення енергією. В Одесі протягом шести місяців плянується збудувати спеціяльний порт, куди танкери привозитимуть арабську нафту.

В АМЕРИЦІ

АВТОМОБІЛЬНА ІНДУСТРІЯ у своїх місячних звітах подає, що продаж авт домашнього виробництва в останніх днях січня збільшився на 11.1 відсотка. Така позитивна вістка відразу дала можливість деяким аналітикам зробити передбачення, що поліпшення ситуації у цьому виробництві вже недалеко. Одним із них є Роналд А. Гланс, який приписує поліпшення ситуації ось чому: війні з Іраком, яка була причиною меншого купна авт перед роком, більший попит на нові авта, зниження відсотків для позичкодців і ледь помітний зріст довір'я покупців.

НА ЗІЗНАННЯХ у вівторок, 4-го лютого, перед Бюджетною комісією Палати Репрезентантів Ален Ґрінспен, директор Федеральної ради валютних резерв, заявив, що не виключає можливости ще одного зменшення відсотків центральним банком для дальшого стимулювання економічного росту в країні. Тому, що Ґрінспен уважається найбільш впливовою особою в ділянці економіки до нього та його заяв пильно прислухаються. Зокрема чуйними на слова Ґрінспена є фінансові біржі, а їх реакції є моментальними.

У ВІВТОРОК, 4-ГО ЛЮТОГО, провідні члени Демократичної партії в Сенаті у своїх промовах обвинувачували президента Джорджа Буша в тому, що переслухання судді Кларенса Томаса для схвалення його кандидатури до Верховного Суду набрало такого негативного та широкого розголосу. Головний речник демократів, сенатор з Мейну Джордж Мічелл, заявив на форумі Сенату, що в минулих і майбутніх переслуханнях будь-яких номінатів президента Дж. Буша напевно будуть виникати різного роду непорозуміння, а все це можна було б уникнути через процес взаємного порозуміння. „Одначе, як знаєте, в минулому Президент цього ніколи не практикував".

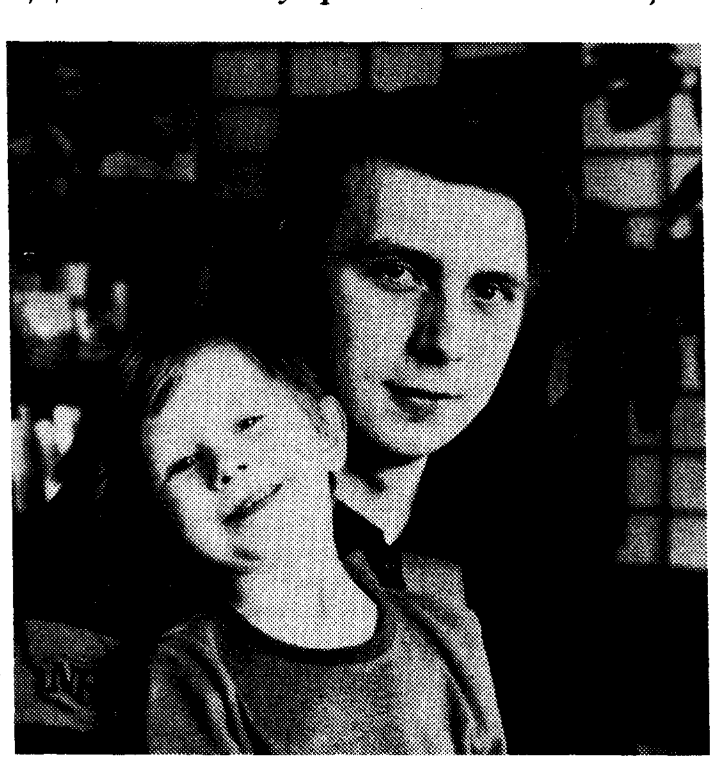
Допоможім українській дівчинці

Джерзі Сіті, Н.Дж. (Х.В—Ф). — Відомо, що на долю українського народу, як жодного іншого в світі, випало чимало горя, коли дивитися з перспективи історичного минулого. Тут можна б було назвати цілий ряд прикладів, але треба бути об'єктивним і признатися, що на долю нашого народу випало також і чимало світлих років історії, які надали саме сили і витривалости дочекатися сьогодення. Як історія окреслить це сьогодення, якого співтворцями є ми, його співучасники, покаже майбутність.

Нам все ж таки треба зайнятися подіями, які відбуваються в наші дні, та вирішувати їх так, щоби не посоромитись ні перед Богом, ні перед людьми, ані перед самими собою. Не йдеться тут про події державного маштабу, бо на них ледве чи маємо аж такі великі впливи, але йдеться про явища, до яких ми можемо мати безпосереднє відношення та своєю участю в їх допомозі тим, які будуть творити майбутність.

До редакції щоденника „Свобода" в товаристві Марти Скорупської і Богдана Геруляка заходить молодий український батько, киянин Ігор Дяченко. Ціль їхнього приходу — розказати читачам про своє горе, яке все ж таки заблисло промінчиком надії завдяки добросердечності американського лікаря та його колег, їхніх лікарів, і одного нюйоркського шпиталю, та звернутися за допомогою до людей доброї волі, великого серця і чуйливої душі своїх співвітчизнян — українців.

Діло в тому, що доня Ігоря, п'ятилітня Аліна, народилася зі скомплікованою вадою серця, на що не могли допомогти у київській лікарні ім. академіка Амосова, яка спеціялізується у серцевих недугах, ані у такої ж спеціяльності лікарні ім. Бакулєва у Москві і порадили шукати допомоги на Заході. З видним хвилюванням розповідає молодий батько про негативні відповіді з Англії, Франції та Німеччини. Єдина відповідь з можливістю надії прийшла від д-ра Ґерсоні з Нюйоркського шпиталю Колюмбія Презбітеріян, в якій сказано, що „коли зможете прибути до Ню Йорку, то я перевірю вашу доню безкоштовно та впевнимося, чи зможемо якось цьому зарадити". Хвилююча розповідь про бюрократизм, який навіть у випадку небезпечної хвороби тоді чотирилітньої дитини не поступився ні на крок. Вкінці після півторарічних клопотань отримано потрібні документи і квиток на літак до Ню Йорку. Ігор з хворою Аліною зовсім безрадні, бо як добратись хоча б до лікарні, де є д-р Ґерсоні? Тут стали в пригоді зовсім чужі люди — співпасажири на літаку, коли до них приїхали рідні то запропонували Ігореві з донею тимчасовий притулок в себе. Два тижні пробули Ігор з Аліною в цих добрих людей-жидів. Сконтактувавшись вкінці телефонічно з друзями своїх київських знайомих, Ігор з Аліною переходять жити до Софії та Михайла Туровських, які кілька років тому прибули з Києва та живуть у Ню Йорку. Михайло Туровський — це відомий київський мистець-графік, а його спеціяльністю було мистецьке оформлення книг.

Ігор Дяченко з донею Аліною

Тим часом Аліна вже була на двох баданнях у лікарні Колюмбія Презбітеріян, ще відбудеться одна зустріч з хірургом і тоді операція. З розповіді батька відчуваєте глибоку віру в надійні обіцянки успішного лікування малої Аліни, все ж таки над Ігорем Дяченком і його донею висить одне дошкульне але...Як і де жити?

Тому цією дорогою звертається Ігор Дяченко в ім'я своєї маленької Аліни, чи не знайдеться серед завжди жертвенної української громади людей дорбої волі, щедрости та глибокого серця, щоб їм допомогти. Тут ідеться про життя маленької доні молодих батьків і, що більше — про рятування маленької гілки народу України.

Друзі Дяченків для цієї мети — допомоги маленькій Аліні — відкрили конто у нюйоркській „Самопомочі" ч. 17458-00 зі зазначенням Ігор Дяченко для неповнолітньої Аліни, адреса: Self Reliance F.C.U., 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003.

ЗАБАВА ООЛ В ЙОНКЕРСІ

Йонкерс, Н. Й. — ІІ-ий Відділ Організації Оборони Лемківщини влаштовує тут у суботу, 15-го лютого, зимову забаву, яка відбудеться в Домі СУМА, 301 Палісейд авеню. Гратиме оркестра „Ватра". Початок о год. 9-ій вечора. Вступ — 10 дол., студенти — 7 дол.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

У пошуках вічного миру для всіх народів світу

Старинні римляни викували сентенцію: „Коли хочеш миру — готуйся до війни". І так парадоксально сталося, що найбільші завойовники деклямували про мир. Римські імператори, які завоювали ввесь тодішній політичний світ, заповідали вічний „Пакс Романа". Наполеон виправдував свої воєнні — Франції непотрібні — походи місією заведення миру; Гітлер заповідав мир на тисячу літ — „Пакс Тевтоніка". Після Першої світової війни створено першу найвищу міжнародну організацію Лігу Націй з осідком у Женеві для збереження вічного миру. Його вона не зберегла, — і Друга світова війна здискредитувала Лігу Націй. Вона сама себе розв'язала та зробила місце для нової найвищої організації світу — Організації Об'єднаних Націй, що їх найпершою ціллю мало бути — зберігання миру. На першій Генеральній Асамблеї у Сан Франсіско були представники 50-ти членських країн, тепер є їх 166.

Україна була між найпершими членами, як на глум, завдяки Сталінові, який на Ялтинській Конференції у 1945 році видістав від Ф. Д. Рузвелта згоду на членство України і Білоруси, бо йому, Сталінові, треба було тоді мати в ООН два голоси більше. Але ООН народилася з первородним гріхом: для п'ятьох постійних членів 15-членної Ради Безпеки застережене право вето. Совєтський Союз зловживав цим правом кожний раз, коли треба було рятувати в якійсь частині світу мир, бо в інтересі совєтських комуністів був заколот у світі, а не мир.

У минулому тижні відбулося перше за всю історію в ООН засідання Ради Безпеки, репрезентоване не амбасадорами, а лідерами цих 15-ти упривілейованих держав включно з п'ятьма постійними членами. Присутніми були президент Буш, прем'єр Британії Джан Мейджор, президент Франції Франсуа Міттеран, президент Росії Боріс Єльцин і прем'єр Китаю Лі Пенґ. Буш промовляв перший і зформулював ціль того засідання: перетворити Організацію Об'єднаних Націй у реальний інструмент миру. Буш висунув арґумент, що тепер настала добра історична коньюктура, бо провалився комунізм і розпався Совєтський Союз, то не стало загрози від Евразії. Але, мовляв, у світі є ще багато бочок пороху, що в кожній хвилині можуть вибухнути і тут саме обов'язок Організації Об'єднаних Націй до такої катастрофи не допустити. Конкретно вказав на затяжну громадянську війну в Юґославії. Уперше Рада Безпеки посередньо визнала самостійність Хорватії і Словенії, бо допустила на це своє засідання представників цих двох слов'янських балканських країн у ролі обсерваторів. Формальну зачіпку до реорганізації ООН як інструмента миру подає 43-тя стаття чартеру ООН, яка передбачає можливість творення міжнародного війська, що складається з контингентів військ різних членських країн. Президент Буш виразно вказав на доцільність зформування при Організації Об'єднаних Націй постійної невеликої, але добре вишколеної рухомої армії, що її можна би висилати на кожне місце земного ґльобу, де загрожений мир. Рада безпеки звернулася з формальним апелем до нового генерального секретаря ООН Бутроса Ґгалі, колишнього віцеміністра закордонних справ Єгипту, щоб він виготовив якнайшвидше (не подано терміну) плян такої реорганізації цієї найвищої сучасної міжнародної організації.

Міжнародна преса назвала це засідання Ради Безпеки ООН „історичним" з уваги на згадане вгорі „вершинне" членство та на виступ Буша, узгіднений раніше з Англією і Францією. Історичним стане це засідання щойно тоді, коли гарний проєкт прийме реальні форми і коли у практиці виявиться, що Організація Об'єднаних Націй перестала бути функційною установою, інструментом лиш на папері. Як мало шанують її самі її члени — доказує факт, що вони завинили до каси ООН 900 мільйонів долярів, не заплативши обов'язкового членського внеску. Ложкою дьохтю у бочці меду була згадана вище присутність комуно-китайського прем'єра Лі Пенґа, головного винуватця масакри мирних демократичних протестантів на головній площі у Пекіні тому три роки. У відповіді на заклик Буша, щоб Організація Єб'єднаних Націй дбала за права людини у всьому світі, Лі Пенґароґантно заявив, що Китай має власне розуміння прав людини і випрошує собі втручання будь-кого до його внутрішніх справ. У виступі Лі Пенґа не було й натяку на вічний мир.

Наталя Осока

ПОЛІТИКА УКРАЇНИ ТРИВОЖИТЬ „СТАРШОГО БРАТА"

Протягом останніх двох місяців Україну відвідали повноважні представники понад 90 держав світу з метою встановлення дипло матичних відносин та налагодження співпраці. Керівники України також здійснюють чимало поїздок до інших країн. Наприклад, 1-го лютого голова Верховної Ради України Іван Плющ прибув до Франції для участи у праці спеціяльної сесії Парляментської асамблеї Ради Европи у Страсбурзі на рівні делеґатів парляментів країн кон тиненту. До української делеґації увійшов заступник голови постійної комісії Верховної Ради у закордонних справах Богдан Горинь. Згідно з програмою, голова Верховної Ради України під час перебування у Парижі та Страсбурзі зустрівся з державними діячами і діловими лідерами Франції та інших країн.

Президент України Леонід Кравчук 1-го лютого прибув до Швайцарії для участи у всесвітньому форумі економістів. У Давосі Л. Кравчук зустрівся з прем'єр-міністрами Швеції та Греції, президентами Румунії і Швайцарії, генеральним секретарем НАТО, генеральним секретарем Ради Европи, з окремими пред ставниками світового бизнесу та відповів на запитання кореспондентів щодо зовнішньої та внутрішньої політики незалежної України.

Рік тому Л. Кравчук також був у Давосі, але тоді його всюди невідступно супроводжувала Зоя Новожилова — амбасадор СССР у Швайцарії. Нині амбасадор колишнього СССР є амбасадором Росії, сусідньої з Україною незалежної держави.

Український народ і народи балтійських країн вважали Російську федерацію союзником у боротьбі з імперським центром, однак після розвалу СССР та усунення від влади Міхаїла Ґорбачова російські „демократи" все частіше почали виявляти імперські тенденції. В результаті, авторитет Росії швидко почав падати. Українські лідери вирішили за краще переорієнтувати свою зовнішню політику на Захід, особливо тому, що багато країн виявили зацікавлення співпрацею з Україною, і вона все більше зближується до держав Европи. Імперські претенсії Росії помітили і балтійські народи. Наприклад, латвійська газета „Дієна" помістила статтю, де сказано, що у взаємоборстві України з Росією „український фактор, як міцний горішок, стає вирішальним і для незалежности Балтії". На думку ще одного латвійського журналіста, „Україна фактично є і все в більшій мірі буде рівноправним партнером Росії і саме це зближує нас". А депутат Верховної Ради Латвії Яніс Фрейманіс на сторінках тієї ж газети „Дієна" навіть порушив ідею балтійсько-чорноморської співпраці, хоч ще зовсім недавно, коли Чорноморська фльота належала Союзові, прибалтійські народи розцінювали таку співпрацю як зазіхання на їхню незалежність. Росії зовсім не байдуже, що з цього приводу вирішать українські політики.

Кореспондент Міхаїл Щіпанов у „Курантах" з 1-го лютого пише, що „Україна не обмежується введенням власної валюти — гривні, але й відмовляється перераховувати до Москви частину своїх валютних прибутків", бажаючи окремо сплатити свою частку зовнішніх боргів СССР. Українські власті вживають заходів, щоб позбутися залежности від російської наф ти та ґазу, підписавши договір з Іраном і Азербайджаном. Не менше турбує росіян прийняття України до Міжнародного валютного фонду.

Республіканська партія Російської федерації (РП-РФ) оприлюднила заяву, в якій рішення парляменту Росії щодо конституційности передачі Криму Україні названо несвоєчасним, бо такі дії „сприяють розвиткові небажаної ситуації, загострення відносин між Росією і Україною, що, в свою чергу, загрожує зривом економічних реформ і порушенням геополітичної рівноваги.

Після відвідин Швайцарії Л. Кравчук побував і в Бонні, де висловив запрошення для всіх німців, розсіяних у Поволжі, Сибіру, Середній Азії та на Алтаї переселитися в Україну. Росіяни добре знають, як відрізняються місця поселень українців і німців на сибірських просторах від російських сіл.

Відгукнувшись на маніфест Катерини Другої німці поселилися на порожніх землях Поволжя, Півдня України, Північного Кавказу, але в 1916-му році вийшов указ, спрямований проти „німецького заселення", згідно з яким росіяни мали вигнати німців з Поволжя до квітня 1917 року. Тоді їх все ж не виселили, але влітку 1941 року це зробив Ста-

(Закінчення на стор. 3)

Омелян Твардовський

На шляху до олімпійської Барсельони

Завершуються намагання спортових діячів і організацій в Україні, для цього, щоб на цьогорічній літній Олімпіяді в Барсельоні, Еспанія, змогли виступити українські спортовці під своїм синьо-жовтим прапором — самостійно. Ще наприкінці минулого року, намагання спортових активістів в Україні підсилив Парлямент України, який виніс звернення до Міжнародного олімпійського комітету (МОК) про визнання Національного Олімпійського Комітету (НОК) України та дозволу взяти участь українським олімпійцям в літніх Олімпійських Ігрищах у Барсельоні.

У цьому важливому зверненні було обґрунтовано право незалежної України на самостійну участь в олімпійському русі. Звернемо увагу, що Україна вже визнана великою кількістю країн світу, як теж на цей факт, що тут успішно розви ваються всі олімпійські види спорту. Від 1952 року, коли українські спортовці були змушені виступати в збірній імперії, вони здобули понад 400 медалів, у цьому числі 77 золотих.

Ще перед тим, Президія Верховної Ради України прийняла постанову, згідно з якою до головної квартири Міжнародного олімпійського комітету, мала виїхати делеґація України для проведення консультативної зустрічі. Був теж плян запросити до Києва президента МОК Хуана Антонія Самаранча. Усі ці, та інші посилені акції дещо зрушили з місця чиновників НОК України, які, як відомо під проводом колишнього олімпійського чемпіона Валерія Борзова — під сучасну пору ще й міністра молоді фізичного виховання і спорту — з власної волі чи з дальшої льояльности до загниваючого мос ковського центру, сиділи майже безчинно. Остаточно перерішив цей застій НОК України надзвичайно успішний референдум, який зірвав і в цій організації запущені росіянами і їх місцевими помічниками гальми.

Про намагання проводу Української Спортової Цен тралі Америки і Канади допомогти своїм подругам і друзям в Україні добитися визнання на міжнародній арені, багато вже говорилося, багато вже було написано і було зроблено в минулому. Треба зазначити, що згадані акції в Украї і мали значний вплив на посилен ня праці в цьому напрямі, особливо в другій половині 1991 року.До цього очевидно причинилися нав'язані тісні контакти в часі поїздки збір них УСЦАК в Україні, що було здійснено в червні 1991 року. Так в часі цієї поїздки як і після неї чолові діячі УСЦАК, речево й поступово підсилювали намагання спортових діячів в Україні до участи українських спортовців в Олімпіяді вже цього року. Першим великим кроком до цієї мети, була самостійна участь збірної плавання України в першому етапі чемпіонату світу, що відбувся наприкінці листопада і на початку грудня 1991 року в Монтреалі, Канада. Як вже відомо цей історичний самостійний вис туп українських плаваків на світовій арені в основній мірі уможливив УСЦАК, оплативши квитки перелету збірній України валютною пайкою з власного Фон ду Відродження Спорту в Україні. З нагоди цього виступу, відбулася дуже важлива зустріч представників УСЦАК з діючим директором Федерації Плавання України Андрієм Власковим, чоловими тренерами збірної плавання й плаваками. Основною темою, була мова і серйозні дискусії про дальшу посилену боротьбу за право України, врешті вийти на світову арену спорту. Після повернення в Україну Власков, як і тренери й плаваки поінформували НОК України і взагалі спортове суспільство про прагнення організованого українського спорту в діяспорі.

У висліді цих інформацій голова НОК України запропонував зустріти в Києві представників УСЦАК для дальшого обговорення справ відродження українського спорту ще перед приїздом до Москви президента МОК Х. А. Самаранчі. Приємно, що така зустріч відбулася в Києві, в якій уповноважений проводом УСЦАК — Осип Зінкевич провів двогодинну конференцію з В. Борзовим. До теми цієї конференції повернемо найближчим часом). Тим часом до управи УСЦАК наспів лист -прохання від президента Федерації Плавання України — Сергія Фесенка, допомогти фінансово зареєструвати цю федерацію до Міжнародної плавацької федерації (ФІНА), яка має свій осідок в Льозанні, Шва йцарія. (Між іншими цю просьбу Провід УСЦАК уже задоволив). Для прийняття даної країни до Міжнародного олімпійського комітету, вимагається приналежности, щонайменше п'яти національних федерацій спорту до міжнародних федерацій. Цими днями провід УСЦАК отримав телефонічні депеші від згаданого директора Власкова, в яких цей член НОК України повідомив, що після реєстрації Федерації Пла вання України і кількох інших є сподівання, що Україна, хоч і важким шляхом

(Закінчення на стор. 3)

Юрій Шевельов

УДРУГЕ В ХАРКОВІ

(Подорожні враження і заклик)

II.

Ніхто з моїх харківських колеґ не казав мені того, але з усього баченого недвозначно випливає висновок про крайню занедбаність гуманітарних наук в університеті і про дальше панування партократії, насаджуваної тут безпосередньо з Москви, з усіма типовими рисами — компартійність, іґнорування українських сил, проблем і мови, брак зв'язку з ґрунтом, не активне або байдуже ставлення до культури взагалі, а української зокрема. Відзначення роковин Потебні тут було в найкращому випадку формальністю, а певніше, беручи об'єктивно, глумом з Потебні та його ідей і симпатій.

Так починався цього року для мене Харків. І навіть погода була відповідна, — холодний осінній дощ майже без просвітку, що потім переходив у мокрий сніг, пронизливий вітер — усе це особливо давалося взнаки тому, що в готелі — як уважають, найкращому в місті — не працювало опалення, так що навіть додаткова ковдра, яку на моє прохання мені дали, не допомагала... Мимоволі спадало на думку з Тичининого вірша про Харків, — але, милий Боже, ще 1923 року писаного, „Над твоєю весною такий іще вітер да тьма". Сімдесят марних і згубних років тяжать важкою пеленою над містом.

Але був потім день другий і день третій, і був інший, молодий, творчий Харків. Спершу були відвідини Літературного музею. Він невеликий, яких три-чотири кімнати. Але це справжнє чудо, і створене воно невеличким гуртком молоді, переважно жіноцтвом. З порожнечі, з руїни, з — як здавалося — нічого створено там виставку української літератури, творчої й плеканої в Харкові двадцятих років. Ці люди були знищені, їхні книжки вилучені й спалені, — і ось невсипущою енерґією, закоханістю в своє місто й свою літературу познаходжено унікальні сьогодні видання тих років на стенди, а вдумливо й любовно, ще все оформ лено в цілість. Горять очі в упорядників, і не можуть вони не загорітися в відвідувача. А відвідувачі є, і серед них численні школярі, які про ці дива донедавна й чути не могли... Колосальні і похмурі корпуси цитаделі партократизму — університету, — і малий і ніби й малопомітний осередок живого українського життя — Літературний музей. Але й Давид був малий, а переміг Голіята. З того ж вірша Тичини: —

Край степовий! Ой та й
дикий же край!
І тільки вгорі горить
над тобою,
Над твоєю, над
нашою головою.

А ввечорі був ще один подув свіжого повітря. Театр. Він зветься, як і визначено йому голодного 1933 року, коли усунено з його проводу Леся Курбаса — Театр ім. Т. Шевченка, але на програмці під цим подано: „Театр засновано в 1922 році під назвою „Березіль". Засновник театру — Лесь Курбас". Першою моєю думкою було — чи варт повернути театрові стару назву. Але, мабуть, ні. Бо і не випадає позбутися почесного імени Шевченка. І було б це може, трохи зухвало знов називати театр „Березолем", бо хто з учасників може наважитися беззастережно вважати себе спадкоємцем великого попередника? Формула на програмці сповнена гідности, пошани, відчуття дистанції і розуміння неповоротности минулого.

Тепер його мистецький керівник (формально — головний режисер") — Ігор Борис. Обставини моєї з ним зустрічі — трохи незвичайні. У ті дні, коли я був у Харкові, театр ще не відкрив сезону. Відкриття мало відбутися якраз наступного дня після мого виїзду. Прем'єрою Шекспірового „Короля Ліра", може символічно — ця трагедія мала бути черговою прем'єрою Курбаса, коли арешт перервав здійснення цьому задумові. Мої харківські друзі запропонували — з біди — подивитися на те, що перед Курбасом звалося „генеральна репетиція", Курбас звав „генеральна проба", а тепер зветься „загальний прогін". Дія тоді відбувається у повних декораціях і строях, без перерв і режисерських перебивань, зовсім уже як повна вистава, — тільки з застереженням, що між цим прогоном і виставою режисер ще може внести зміни. Ігор Борис дав згоду на мої відвідини, директор театру не заперечував, нам — мені з приятелем-колеґою, призначено, коли саме з'явитися в театрі і якими дверима ввійти (з бічного входу). Заходимо. У залі темно, порожньо, сидить тільки Ігор Борис з помічником та ще якісь ближче мені не знайомі пан і пані, і ось тепер ми двоє, усіх шестеро. Дивлюся спершу на залю. Це ж заля мого дитинства. Хлопчаком я вчащав на ґалерію, що була четвертим поверхом і мала окремий вхід з вулиці, для бідних. Там був знайомий контролер, і він пускав нас — мене з товаришем — без квитків. Потім, уже в студентські роки, я купував собі квиток на так звані „купони".

Закінчення буде.

Леонід Грабовський

НЕПЕРЕСІЧНІ ВРАЖЕННЯ

I.

У наш час, за доби бурхливої інвазії музичної індустрії в кожну клітину людської свідомости, місце серйозної музики, колись таке першорядне, є дуже скромне, — зате почесне й достойне. Вона була, так би мовити, ґарантом втримання системи людських вартостей в царині звуків, виховання душі й духу, в той час як масова музика спрямована здебільшого і переважно на первісні біологічні інстинкти людини, як кажуть біосоціологи — на першу сиґнальну систему, обслуговуючи потребу людини в елементарному відпруженні і розвазі.

Серйозна музика, академічного напряму, а зокрема камерна, становить, отже, екологічний чинник людськости, чинник очищення людини від духовного шлаку, від усього приземленого, посполитого. Серед симфонічної, оперної, ораторіяльної жанрових відмін, камерна є, можливо, найбільш мобільною і найменш витратною економічно. Тому ймовірність її ширшого розповсюдження є більша порівняно з симфонічною, оперною чи ораторіяльною: ті перші вимагають більших залів, більших кількостей музик-виконавців і, отже, є мислимі переважно в містах і то чималих. Камерна ж музика може звучати в перероблєній стайні чи клуні, церкві або льокальному культурному центрі, навіть у приватному будинку, — де вона історично була й зародилася.

Тим то місія розповсюдження камерної музики, яку взяв на себе Український Інститут Америки, оголошуючи і проводячи вже другий сезон концертів серії „Музика в інституті", навряд чи може бути легковажна. В колишні часи, задовго до розповсюдження ще навіть старих, твердих, трихвилинної тривалости платівок із музичними записами, музичне аматорство, виконання музичних творів невеликими групами з двох, трьох, чотирьох людей було єдиним можливим джерелом і засобом пізнавання музичних скарбів поза межами великих чи середніх концертових заль. Тепер воно фактично існує, і тому вечори, подібні до серії УІА, є незамінним місцем живого сприймання камерної музики.

За останні роки українське музичне виконавство почало активно виходити на широкі світові обрії. Це ознаменувалося прибуттям до ЗСА цілої групи видатних інструменталістів міжнародної слави — Олександра Слободяника, Олега Криси, Миколи Сука, струнного квартету ім. Миколи Леонтовича, ґастролями Марії Чайковської і квартету ім. Миколи Лисенка, а нещодавно й приїздом піяніста Володимира Винницького. Консолідація їхніх зусиль з активністю українських музик — громадян Америки — обіцяє багато, до чого тепер прилучуються ще й сприятливий політичний чинник — виборення Україною століттями сподіваної незалежности, звернення на неї, врешті, уваги, досі байдужого світу. Тому музична діяльність в Америці українців набуває тепер дедалі більшої ваги.

Концерт камерного ансамблю „Нова", за участю квартету ім. Лисенка, який відбувся в УІА 14-го грудня 1991 року, містив дуже цікаву, різноманітну, якісно змістовну й велику за обсягом програму. На неї склалися твори відмінні між собою як з географічного, так і з історичного погляду — з Моцартом сусідив Шостакович, а з чехом Богуславом Мартіну — наш Барвінський та сучасний американський автор Карлос Рауш.

Ансамбль „Нова" складається з дуже обдарованих, високої кляси музик, які присвятили себе виконанню камерних творів для різноманітних комбінацій інструментів, часто-густо також із залученням солістів-співаків. Заснований у 1984 році з ініціятиви піяністки Лариси Крупи, що є його директором і музичним керівником, ансамбль розвинув енерґійну діяльність, постійно збагачуючи репертуар музикою різних епох — від доби барокко аж до сучасних американських авторів, серед яких назвемо Джорджа Крама, Маріо Давідовскі, Вілліяма Маєра чи Дейвида Семпсона. Українська музика також багато чим завдячує ансамблеві — американський слухач почув у його виконанні музику Віктора Косенка, Василя Барвінського, Бориса Лятошинського та мешканця Канади Юрія Фіяли.

Крім Лариси Крупи, до складу „Нова" входять скрипаль Крістофер Коллінс Лі, віольончелістка Мая Бейзер і флейтист Джеймс Шлефер; з ансамблем співпрацює також співачка українського походження Олена Геймур.

Програму першої частини концерту відкрив квартет для флейти, скрипки, альта і віольончелі (К. 285) Моцарта. Поряд із флейтистом Дж. Шлефером, партії виконували: скрипки — Анатолій Баженов, альта — Юрій Холодов, віольончелі — Віктор Гайдук, всі троє — члени Квартету ім. Лисенка. На думку автора цих рядків, що добре знайомий з цим Моцартовим твором, Квартет прозвучав дуже вправно, енерґійно, але трохи поверхово — можливо до цього спричинилося занадто швидкий темп, що його ініціятором був Дж. Шлефер (ця партія весь час є провідною). Зокрема, друга частина — мелянхолійна Серенада, чарівна мелодія якої становить одну з перлин геніяльного композитора, — потерпіла на цьому більше за обидві швидкі, бо їй не вистачало дбайливої деталізації експресивних нюансів, красномовної виразности, що завжди походить тільки з надхнення, викликаного максимальним заглибленням у зміст музики. Трохи замало правдивого темпераменту було втім і в передачі радісних, світлих, безтурботних емоцій першої частини й фіналу. Щоправда, це не значить, що тут були наявні ті чи інші стилістичні недоліки — аж так далеко від бажаного Моцарта не відходило.

Закінчення буде.

Політика...

(Закінчення зі стор. 2)

лін. Як потенціяльних коля бораціоністів, дорослих чоловіків-німців, усіх без винятку, спровадили до ҐУЛаґу,а членів їх родин відправили на спеціяльні поселення з тавром „фашисти". Після війни про них ніби забули. Заговорили про повернення німців у Поволжя лише 1975 року на нараді в Гельсінкі, але далі розмов справа не зрушилась. У перебудовні роки їм пообіцяли відновити автономію, але Єльцин не підтримав цієї ідеї. Німці почали повертатися до Німеччини. Тисячі німецьких родин все ж залишаються в Росії без жодних шансів на виживання у розумінні мови, культури тощо. Німці зрусифіковані, але вони не втратили вміння до різних ремесел, працьовитости, дисципліни, порядку і тверезого способу життя. Тому російські політики розцінюють заклик Кравчука не як порожні слова, а як далекоглядну політику в результаті якої сотні тисяч совєтських німців можуть переселитися в Україну. Газета „Известия" з 4-го лютого пише, що в такому випадку Росія втратить не лише тисячі найліпших працівників, але й більйони карбованців прибутку.

На шляху...

(Закінчення зі стор. 2)

самостійно дійде до олімпійської Барсельони.

Тим часом у суботу, 25-го січня, Самаранч таки з'явився в Москві, де провів розмови з президентами НОК незалежних держав, як теж з президентом Єльциним. Після зустрічі Єльцин заявив кореспондентам преси, що в Барсельоні виступить збірна Росії під своїм прапором, а при врученні її переможцям — медалів, буде виконуватися гимн Росії. Таким чином Самаранчеві прийшлося заявити, що в березні цього року, МОК має визнати комітети всіх 12-ти незалежних держав, колишніх республік СССР, які зможуть виступати на Олімпіяді під своїми прапорами. Якщо здійсниться ця довгоочікувана мрія українських спортовців, то виглядає вже не треба буде витрачати зусиль на демонстрації і протести, як це було на багатьох попередніх Олімпіядах.

Проте, це ще не значить, що перед українським суспільством у зв'язку з цією подією, запанує спокій. Як відомо окупант довів Україну до економічної руїни, особливо ожебрачив український спорт. Під сучасну пору скарбниця України — порожня і тому перед нашим суспільством в Україні і діяспорі стоїть ясне і недвозначне завдання, вивінувати репрезентацію України та допомогти їй у переїзді і перебуванні на Олімпіяді. Тільки при нашій спільній турботі в Україні і діяспорі, українські спортовці зможуть гідно зарепрезентувати нашу Україну. Провід УСЦАК є в постійному, тісному контакті із чоловими спортовими діячами, через яких досі уділював моральну й в потребі, хоч скромну, фінасову підтримку для найважливіших починів відродження українського спорту і його вихід на світову арену.

З думкою про дальшу підтримку особливо на черговій Олімпіяді, Провід УСЦАК створив уже раніше проголошений Фонд відродження спорту в Україні, на який дальше просить людей доброї волі і правдивих симпатиків українського спорту, присилати свої пожертви, на адресу централі: USCAK, Fund For The Rebirth of Sports in Ukraine, 680 Sanford Ave., Newark, N. J. 07106.

Прийшов час конкретно, ділом, а не тільки цікавістю і словами, допомогти українському спортові стати на власні ноги та гідно й успішно репрезентувати свою батьківщину між спортовцями цивілізованого світу. Усі прислані суми, як і суми конечних допомог спортовій Україні, будуть опубліковані в українській пресі.

Зустріч з С. Козаком в Клівленді

На запрошення референтури зв'язків Союзу Українок Америки, Округа Огайо, прибув до Клівленду кореспондент газети „Літературна Україна" Сергій Козак і зустрівся тут з місцевим українським громадянством. Зустріч відбулася 10-го січня 1992 року о 7-ій год. в домівці СУА в Пармі. Привітала С. Козака голова Округи Іванка Шкарупа, а програмою вечора керувала референтка зв'язків Надя Дейчаківська.

С. Козак, народжений в Рівному в родині учителів української мови і літератури, закінчив журналістичний факультет в Київському університеті Т. Шевченка в 1987 році і відразу ж був запрошений на працю до „Літературної України", де він відбував практику і публікувався ще будучи студентом. Розпочав свою працю у відділі літературної критики, але політичні події в країні скерували його заціkавлення в інший бік. Ще перед виїздом за кордон він подав серію розмов з визначними діячами, кандидатами до українського парляменту.

У своєму короткому вступному слові С. Козак пригадав слухачам, що вся преса в Совєтському Союзі була під безпосередньою контролею ЦК партії і на протязі довгих років замовчувала факти і подавала викревлені фальшиві інформації своїм читачам. Особливо ж багато неправди було написано про українців за кордоном. Їх в пресі було представлено як ворожий і шкідливий елемент.

„Літературна Україна", яка є органом Спілки Письменників України, одна з перших почала підтримувати ідею відродження, спочатку скрито, а дедалі все більше відверто. Ще в 1987 році було подано відомості про стан української мови в Україні і завдяки тим статтям створено Товариство Української Мови ім. Т. Шевченка. Газета перша надрукувала проєкт програми Руху і почала писати про діячів української культури, наприклад, про Михайла Грушевського.

„Літературна Україна" також вислала свого кореспондента до Америки ще тоді, як Україна не була самостійною, з метою ознайомлення з життям української діяспори.

С. Козак поставив собі за завдання зібрати багато матеріялу про людей, які присвятили багато праці для справи українського відродження і збільшити рівень знання своїх читачів про цю велику групу. Тут він зустрівся вже з громадянами багатьох міст і має в пляні написати книжку. В заключенні С. Козак сказав, що всі ми є одна велика українська родина і наша спільна мета є незалежність України.

В другій частині зустрічі С. Козак відповідав на питання. У своїх відповідях він запевнив, що комунізм в Україні не має взагалі ніяких перспектив, що Україна хоче мати свою незалежну демократичну державу, що російська етнічна група на Україні не ставить нашій державі ніякої загрози, що про відділення Галичини не може навіть бути мови, що парлямент позитивно розв'яже питання про дозвіл повороту всіх, які того бажають і повернення їм громадянства. Найбільш дошкульною проблемою є тепер економічний стан країни, але ця криза перестане існувати, як тільки Уряд розірве старі зв'язки і створить нові економічні зв'язки.

Він сказав, що українська діяспора подає дуже багато допомоги і люди в Україні повинні відчути відповідальність за цю допомогу.

На закінчення Н. Дейчаківська подякувала С. Козакові і ініціяторці зустрічі Марті Сидір.

Н. Дейчаківська дала йому можливість відвідати різні установи та зустрітися з чільними особами української громади Клівленду, а також постаралася про інтерв'ю в клівлендському щоденнику „Плейн Ділер" в результаті якого появилася 15-го січня обширна стаття про С. Козака, його працю і його країну.

Едіта Морозинська

Лейтенант Ф. Л. Голінатий відвідав школу св. Івана в Нюарку

Під час зустрічі в 6-ій клясі. Зліва: Сестра Марія Розмаринович, ЧСВВ, Франко Лев Голінатий, учителька Л. Батка

На запрошення директорки Сестри Марії Розмаринович, ЧСВВ, загостив до школи св. Івана Хрестителя в Нюарку 1-ий лейтенант Франко Лев Голінатий, який цілий рік перебував в Савдійській Арабії і брав активну участь у війні. Він відвідав усі кляси і розмовляв з учнями.

В нижчих клясах він підкреслив велику ролю, яку відіграли діти писанням листів до нього. Листи підтримували мораль всіх вояків, які самі були дуже молоденькі. Він дякував дітям за всі їхні рисунки, які прикрашували шатра вояків.

У вищих клясах подав короткий спогад про своє однорічне перебування в Савдійській Арабії. При помочі учительок, які приготовили мапи, показав учням докладні границі і стратегічне положення Кувайту, рівночасно і місто, в якому він перебував. Розказав теж про закони і звичаї в тих країнах. Наприклад: хлопці і дівчата ходять до окремих шкіл, жінки закривають обличчя і не можуть вести автом. Мужчини можуть чотири рази одружуватися, тому мають багато дітей. Згадав про публічне покарання злочинців, говорив про клімат: дуже гарячі дні, холодні ночі і дощовий сезон.

Голінатий з вдячністю згадував про велику моральну підтримку від різних українських установ — від УНС, від церкви св. Володимира в Малборо, Н. Дж., де його батьки є парафіянами, а парохом о. Антін Борса, місцевий відділ СУА, Українсько-Американські Ветерани, всі присилали йому дарунки з практичними речами.

На закінчення пригадав всім учням важливість науки, бо коли виростуть, вони будуть відігравати поважну ролю в суспільстві.

Його прощальні слова до учнів були: „У війні немає переможців, мирна розв'язка всіх конфліктів, навіть коли вона спершу здається неможливо, є все ж найкращою".

Н. Н.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ТЕЛЕГРАФНЕ агентство Росії повідомило, що у Вологді четверо з 24 вмерлих учасників ліквідації вислідів катастрофи на Чорнобильській атомовій станції наклали на себе руки. Всього у Вологодській області проживає понад 1,000 „ветеранів Чорнобиля", декілька десятків з них є тяжко хворі.

НЕВДАЧЕЮ ЗАКІНЧИЛИСЯ гастролі Великого московського цирку в Ізраїлі. Артисти повернулися додому, залишивши в Тель-Авіві слонів, тигрів і коней, оскільки імпресаріо Гаїм Бенаш, зазнавши значних втрат, не зміг заплатити за перевезення тварин пароплавом. Поки шукали спонзорів повернення звірів до Москви, добровольці з тельавівського товариства охорони тварин годували слонів, коней і тигрів овочами і м'ясом.

У світлу пам'ять
д-ра ВОЛОДИМИРА КОРОПЕЯ
на ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ
зложили:

по 500 дол. — д-р Роман і Лаура Коропей, д-р Володар і Зореслава Кузик;
250 дол. — Уляна Коропей;
по 100 дол. — інж. Роман і Наталія Кузик, Francis H. Trainer;
по 50 дол. — д-р Нестор і Ніля Сендзік, Богдан і Ґетруд Савула, Ніна Коропей, Randolph and Lynda Stolz, Dr/Mrs William S. Roberts;
по 25 дол. — Люба Мриглоцька, Борис і Арліна Ґуляй, д-р Андрій Коропей, Петро і Карен Коропей, Соня і Никола Трояно Daniel and Ruth Schwab, Mr/Mrs Henry Swartzman, Mr/Mrs Hal Tovin, Mr/Mrs Steven Becker;
по 20 дол. — Галина Костюк, Іван Дадерко, Марія Мицик, Дарія і Михайло Лашин, Юлія і Андрій Галайдіда, Володимир Маркевич, Евген і Олександра Обаранець, д-р Зиновій і Володимира Гіль, Павло й Анна Боднар, Михайло й Анастазія Бойцун, Роман Ґуляй, інж. Іван і Надія Гафткович, Robert and Susan Lustig;
по 15 дол. — Rosella M. Ceres, Mr/Mrs Maury Rosenberg;
по 10 дол. — родина Гуль, родина Кльоц, Марія Савула, Михайло Мартиненко, 245-ий Відділ УНСоюзу, інж. Андрій і Ірена Турчин, Евген Ґец, Василь Кревсун, Микола Головчак, Марія і Семен Колодій, Марія і Михайло Глушок, д-р Зенон Городиський, Галина Панас, інж. Макар і Дарія Копаниця, Теодор Флюнт, д-р Омелян і Еріка Коцопей, Степан Шелкевич, Михайло й Анна Кузів, Стефан Гуцман, Frank and Stella Sokolowski;
5 дол. - Марія Мрочко.

Разом .... 2420 дол.

Переведенням збірки займалися: Віра Сендзік і Олександра Обаранець.

Ділимося сумною вісткою,
що у вівторок, 4-го лютого 1992 р. на 65-му році життя
відійшла у вічність
наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

бл. п.
ЧЕСЛАВА ШИШКА
з дому ХОМА

ПОХОРОН — п'ятниця, 7-го лютого 1992 р. о год. 10-ій рано з церкви св. о. Миколая, Баффало, Н. Й.

Горем прибиті:

муж — СТЕПАН
дочка — МАРУСЯ МАКАР з мужем ІВАНОМ
син — СТЕПАН з дружиною ЮЛІЄЮ
внуки — ТОМА, МАРКО і ВАСИЛЬ МАКАР
сестри —
АННА ДЗІК
СОФІЯ ВАЩАК з родинами
в Україні —
брат — ОЛЕКСА
сестра — ГАЛИНА РОМАН з родинами
та ближча і дальша родина

Ділимося невимовним жалем
з родиною, приятелями і знайомими,
що в понеділок, 20-го січня 1992 року прийнявши
Найсвятіші Тайни відійшов у вічність на 71-му році життя,
наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, СТРИЙКО, ВУЙКО, ШВАҐЕР, ЗЯТЬ

бл. п. д-р
РОМАН БЛЮЙ

кол. політв'язень совєтської тюрми, організатор і голова студентської громади на рідних землях, в Европі, член Ліґи Українських Політичних В'язнів, член Союзу Українських Ветеранів (СУВ), організатор і адміністратор школи Кобзарського Мистецтва, член управи батьківського комітету Т-ва Рідна Школа в Дітройті.

ПАРАСТАС був відправлений в четвер, 23-го січня 1992 р. в заведенні Х. Бугая в Гемтремку, Миш.

ПОХОРОН відбувся в п'ятницю, 24-го січня 1992 р. з УКЦ Непорочного Зачаття в Гемтремку, на цвинтар Божого Гробу в Савтфілд, Миш.

У глибокому смутку:

дружина — ЛІДІЯ
донька — НАДІЯ
брат — АДРІЯН з дружиною ЛЮБОЮ
сестра — НАТАЛІЯ з мужем о. крил. ОСИПОМ ПАНАСЮКОМ
братанок — БОРИС БЛЮЙ з дружиною д-р АННОЮ і синком АНДРІЙКОМ
сестрінок — ЛЮБОМИР ПАНАСЮК з дружиною ХРИСТИНОЮ і дітьми АНДРІЄМ, ЛЕСЕЮ і АДРІЯНКОМ
сестрінка — МАРТА ПАНАСЮК
теща — ОЛЬГА НЕСТОРОВИЧ
шваґри —
РОМАН НЕСТОРОВИЧ з дружиною ІРИНОЮ і дітьми ДАРІЄЮ і РОМАНОМ
БОГДАН НЕСТОРОВИЧ з дружиною ЛЮБОЮ і дітьми: ЛІДІЯ, ДАННА МАРТА і МАРКО з дружиною МЕЛАНІЄЮ і синком МАКСИМКОМ
ОРЕСТ НЕСТОРОВИЧ з дружиною КЛЯВДІЄЮ
родини: КИРИКИ, ГУМЕНЮКИ, МЕЛЬНИКИ, ЛУЧИШИНИ, ПЄТШИКИ

ПОДЯКА

Родина покійного д-ра Романа Блюя складає щиру подяку всім, хто чимнебуть причинився в похоронах бл. п. Романа. В першу чергу Вскпр. і Всечеснішим Отцям за відслуження Панахид і похоронних відправ, а саме: о. крилошанинові і деканові Іванові Лазар, о. крилошанинові Вейн Ручґи, о. д-р Себастіянові Саболеві, о. Василеві Савковському, о. Дмитрові Височанському. Бандуристам і хористам під проводом Ярослава Дужого, які своїм співом причинилися до величі церковних відправ нашого обряду, в часі Панахиди і Служби Божої, в день похорону. Зворушливим був спів трьох молодих бандуристів, д-р Марка Фаріона, Михайла Сердюка, Юрка Мателинського, які виконали традиційну пісню „Видиш брате мій". Особлива подяка о. д-р. С. Саболеві і о. В. Савковському за суттєві проповіді та слова потіхи.

Щира подяка Петрові Гончаренкові, який прощав покійного від школи Кобзарського Мистецтва. Дякуємо похоронному заведенні Х. Бугая за взірцеве і дбайливе переведення похорону. Дуже дякуємо численним жертводавцям, які склали пожертви на національні і харитативні цілі в пам'ять покійного, за чудові квіти, та чисельні Служби Божі.

Вкінці дякуємо українській громаді, що незважаючи на несприятливу погоду, але надзвичайно чисельно брала участь в тих сумних відправах і тим самим звеличала покійного. Ще раз дуже дякуємо і молимо Бога, щоб всіх вас винагородив своїми ласками.

РОДИНА

У глибокому смутку повідомляємо
родину, приятелів і знайомих,
що у вівторок, 4-го лютого 1992 р. відійшов у вічність
на 88-му році життя
наш найдорожчий
ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.
ІВАН ГАВРИЛОВИЧ КРИВУША

нар. в Котелві, Полтавщина, Україна.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 7-го лютого 1992 р. о год. 8:30 веч. в похоронному заведенні Насевичів, 109 E. Tabor Rd., **Філядельфія, Па.**

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ почнуться в суботу, 8-го лютого 1992 р. о год. 9-ій ранку в православній катедрі св. Володимира при 5-ій вул. у Філядельфії, Па.

Тлінні останки будуть перевезені на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишив у смутку:

синів —
СЕМЕНА з дружиною ГАЛИНОЮ
ЮРІЯ з дружиною ІРИНОЮ
внуків — ЛАРИСУ, ОЛЕСЯ і ҐРЕҐОРІЯ

Виставка, яку варто повторити

„Та це ж художні твори, а не одяг!" — вигукнула одна з відвідувачів, ввійшовши в залю, де відбувалася виставка.

Показ жіночого одягу з шовку, який вишуканими візерунками розмалювала Ніна Бих, влаштувало Об'єднання мистців-українців Америки у своїй галерії — 136 Друга авеню в Ню Йорку. Тривала вона від 2-го до 8-го грудня 1991 року. Не дуже це був сприятливий для виставки час. Саме в цьому тижні всі думки і зацікавлення української громадськости були спрямовані на Україну — на вислідн референдуму, відсунувши геть на задній плян всі інші події. Цим пояснюється і порівняно невелика кількість відвідувачів — приблизно 150, що могли милуватися креаціями пані Ніни.

А оглядати було що: сукні на щодень, довгі вечірні, спортові, кафтани, туніки, блюзочки, хустки милували око прецизністю, естетичним підбором кольорів і своєрідністю нею ж створених фасонів, а до загального враження спричинилася і композиція виставки, виконана Студією багатогранного мистецтва Миколи Голодика. До естетичних смаків відвідувачів промовляли, мов живі, маки, волошки, соняшники, геометричні візерунки і найновіше досягнення мисткині — трипільські взори, що користалися чи не найбільшою увагою. Разом виставлено понад 50 експонатів.

У цьому роді рідкого в українському світі мистецтва — малювання на шовку — Ніна Бих не новичок. Закінчивши курс малювання у доктора мистецтвознавства Вікторії Варварів, невтомно працювала, виробивши свій стиль і техніку (вживає водяні фарби, утривалюючи взори паровим процесом). Перша її виставка 1985 року в Українському Інституті Америки пройшла з великим успіхом. Згодом брала участь у показі креацій міжнародних професійних дизайнерів в Ню Йорку — Якоб Джевітс Центр. На запрошення Секції жінок лікарів Американського медичного товариства виставляла свої твори в Ню Джерзі, а крім того, виїжджала зі своїми творами і в інші стейти: мала виставки в Вілмінгтоні, Делавері, у Лос Анджелесі, Каліфорнія, й ін., одержуючи три роки підряд перші нагороди.

Покликання до мистецтва, розповіла Ніна, відчувала ще змолоду. Особливо вабила її різьба. Згодом в Німеччині вчилася у відомого українського різьбаря Дзиндри. Чи багато зробила в цій ділянці? Запросила завітати до неї, показала чудові тарілки, хрести, пуделка. Чому ж занедбала такий талант? — дивуємось. „Обставини... спочатку працювала, потім родина, виховання дітей. Адже створювати родинний затишок — це також мистецтво." Щоправда, завжди нуртувало бажання щось створити, але, будучи оптимісткою, вірила, що прийде ще час і на мистецтво. І не помилилася. Розгорілася жевріюча Божа іскра, хоч вже в іншій ділянці мистецтва.

Стиль її взорів відповідає її вдачі: в усіх креаціях спостерігається легкість, невимушеність, чистота ліній, зітальність. Своєю ніжністю і романтичністю вони підкреслюють жіночність прекрасної статі (а часом і повертають її). Недарма Марта Федорів, що провадила першою виставкою Н. Бох, сказала: „Ви змусили нас, жінок, відчутись жінками". Ці влучні слова можна повторити і про всі інші виставки Ніни, включно з останньою.

Багато жінок, що відвідали виставку, висловлювали бажання повторити її в більш сприятливий час. Сподіваємось, що їх бажання реалізується в недалекому майбутньому.

Тамара Кардашинець

Сумівські табори в Карпатах

Продовж останніх двох чи трьох років відбулися великі зміни в Україні. З огляду на ці зміни Спілка Української Молоді рішила організувати сумівські табори в Карпатах.

Цього літа заплановано два табори. Перший — це є мандрівний табір, який відбудеться від 20-го липня до 1-го серпня. Учасники цього табору запізнаються з чудовою українською природою в Карпатах, поспілкуються зі своїми ровесниками з України біля пекучих вечірніх вогників та з наплечниками рушатимуть через гори. Всі таборовики будуть мати змогу ходити історичними стежками борців-героїв України, членів Січових Стрільців, УПА та ОУН. Спілка Української Молоді організує цей табір в спілці з організацією „Спадщина", базованою у Львові.

Другий табір відбудеться від 2-го серпня до 13-го серпня на оселі „Червона калина" в селі Славське, Львівської области. Велику частину часу цього табору учасники проведуть в одноденних мандрівках по історичних місцях. Завітають таборовики в село Нагуєвичі, де народився Іван Франко; підуть на гору Маківку, де поховані українські січові стрільці і вояки УПА; побудуть на Верецькому перевалі, біля могил січовиків Карпатської України та спробують вийти на гору Говерлю — красуню Карпат. Учасники матимуть змогу побувати в Уричі, де знаходиться стародавній замок. Рівнож вони вшанують пам'ять героїв України на могилах сотників УПА.

Другу частину цього табору присвятиться семінарам та гутіркам. Теми, які будуть обговорені, включатимуть: „Як українська молодь може причинитися до відбудови незалежної української держави", „Аналіза сучасних подій в Україні", „Зв'язки між Україною та Заходом."

Сумівські табори в Карпатах дадуть змогу українській молоді, яка живе на поселеннях запізнати українську молодь з України і познайомитися з горами Карпатами.

Зацікавлені особи повинні телефонувати до наступних осіб: Ліди Микитин, (212) 473-5751 в Америці і до Юрія Шуст, (416) 762-9100 в Канаді.

АМЕРИКАНСЬКІ ТА ізраїльські високопоставлені чинники заявили, що Уряд президента Джорджа Буша дав нову пропозицію Ізраїлеві щодо гарантії Американською позички на 10 біл.дол. У новій пропозиції сказано, що ЗСА допоможуть якщо Ізраїль запевнить, що не будуватиме нових житлових будинків на окупованих територіях, а тільки докінчить ті, які розпочато.

КОЛИШНЬОГО ШЕФА спеціяльного збройного загону Сі-Ай-Ей для Центральної Америки Елена Д. Фірса засуджено на один рік завішеного покарання та 100 годин громадської праці за те, що він приховував від Конгресу інформації в справі ірано-контра афери. Він також був причинився до звинувачень в цій же ірано-контра афері Клейра Джорджа колишнього заступника шефа Сі-Ай-Ей.

Трагічно згинув д-р Б. Масик

Джерзі Сіті, Н. Дж. — У наслідок автомобілевої катастрофи на шляху з Майнцу в Німеччині до Страсбургу у Франції, в лікарні в Страсбургу 29-го листопада 1991 року на 70-му році життя помер д-р Богдан Масик.

Д-р Б. Масик, не зважаючи на те, що доля присудила йому народитися не в рідній Україні, а в Польщі, виростати в Чехо-Словаччині та згинути у Франції, був щирим патріотом і відданим сином українського народу. Медичні студії розпочав у Чехо-Словаччині, а закінчив у Західній Німеччині, де в 1946 році зустрів молоду українку Надію, яка стала його дружиною. Молоде подружжя Масиків у 1951 році виїздить до ЗСА, проживаючи в Ровд Айленді і в Массачусетс, а в 1960 році переїжджають на стале перебування до Толідо, Огайо.

В Толідо д-р Б. Масик працює на становищі психіятра Міського центру здоров'я. Від 1969 року займає пост лікаря Толідського поправчого дому у Вайтнауз, а від 1970 до 1979 є медичним директором повітової тюрми ім. Лукаса, від 1979 до 1989 він є медичним директором Толідського психіятричного центру здоров'я. У 1989 році відходить на пенсію, одначе працює частинно вже на пості асистента медичного директора ції ж лікарні. Крім цього він провадив свою приватну канцелярію родинного лікаря і психіятра.

У 1990 році разом з дружиною д-р Б. Масик їздив на лікарський з'їзд в Україну, де мав можливість відвідати Київ і Львів, міста-столиці, що про них знав тільки з оповідань батьків. У вересні 1991 року відвідав Чехо-Словаччину, країну своєї юности, це вже після того, як Україна стала незалежною державою, а мрія батьків і його стала дійсністю. В листопаді цього ж року разом з дружиною поїхали до Німеччини на родинну зустріч, бо там живе четверо із їх шостеро дітей. Там діти 24-го листопада урядили йому вечірку-прийняття з нагоди його дня народження чим він дуже радів.

Переповнений радістю родинного щастя та новонародженої держави України, відійшов у засвіти несподівано, залишаючи в смутку дружину Надію, матір Марію, п'ять дочок, д-р Тамару, Таїсу, д-р Тетяну, Тіну і Тессу та сина д-ра Тараса.

Д-р Б. Масик був членом Українського Народного Союзу від 1967 року у 165-му Відділі.

Студентський ансамбль „Євшан" в Нюарку

Мистецький гурт „Євшан" зі своїм диригентом М. Богачем (посередині)

„Євшан" — це мистецький гурт студентів, віком від 18 до 23 років, з різних високих шкіл Львова. Усі вони активні в політичному житті свого міста, деякі з них члени є провідниками Студентського Братства, брали участь в студентській голодівці в жовтні 1990 року, і в акції „Дзвін-91", під час котрої студенти із західних областей України їздили рейдами по східних областях і роздавали інформації про демократію, про незалежну Україну і т. п. В складі „Євшану" бачимо імена таких осіб, як Ярина Горинь, донька Миколи Гориня, Устина Сорока, донька художника Богдана Сороки, Олеся Стефаник, внучка нашого славного Василя Стефаника та інші.

Керівником „Євшану" є М. Богач, його помічниками — Я. Гнатовський та Б. Ґенгало. Нараховує гурт до 50 осіб.

Первісний плян поїздки „Євшану" до Північної Америки опрацював д-р О. Черник з Філядельфії, але опісля через його несподівану хворобу той плян провалився і, властиво, не було кому цією справою на терені ЗСА зайнятися. Відділ Приятелів Руху Північного Ню Джерзі перейняв цю справу на себе і хоч часу вже залишалося мало, справу було успішно переведено. Дохід з імпрези і добровільної збірки дав майже 3 тисячі долярів, досить, щоб покрити кошти автобусу до Канади та перебування хористів в Нюарку. Члени Відділу Приятелів Руху перебрали цих молодих і дуже приємних борців за волю України до себе і зробили усе можливе, щоб вони відчули любов і пошану до них нашої громади.

В розмові з ними автор цих рядків хотів дізнатися щось про їх враження з рейдів по східній Україні перед референдумом.

„Нам доволі легко було порозумітися з людьми старших поколінь... З людьми молодших поколінь, які часто говорили по-російськи, так легко нам не йшло", — казали вони. Тим часом відомо, що загальним вислідом референдуму в тих областях були 80—95 відсотків голосів за самостійність України. Ті „старші", напевно таких високих відсотків не дали, то хто ж їх дав на користь української державної незалежности?

„Знаєте, і нас те дивувало і дивує", — казали вони. „А може вам лише здавалося, що з ними так легко не проходило?" Вони ж наші рідні сестри і брати", — каже їм автор цих рядків. „Ви маєте рацію, вони наші брати і сестри, та все ж і ми даремно туди не їздили", — таке було загальне заключення.

Сам „Вертеп", який показали молоді львів'яни, був гарно і дотепно виконаний і направду приємно було відчувати подих вільної України в нашому Нюарку 21-го грудня 1991 року.

Іван Я. Хамуляк

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ЛЕОН ОПШАНСЬКИЙ член УНС Відд. 476-го Т-ва ім. св. Михаїла в Гадсон, Н.Й. помер 8-го листопада 1991 року на 91-му році життя. Нар. 23-го липня 1900 року в Казівці, Галичина. Членом УНС став 1927 року. Залишив у смутку дружину Катерину. Похорон відбувся 12-го листопада 1991 року на цвинтарі Сідар Парк в Гадсон, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ ІЗАК член УНС Відд. 123-го Т-ва ім. св. Марії в Скрентоні, Па. померла 2-го листопада 1991 року на 83-му році життя. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку трьох синів: Андрія, Миколу і Зеновія Юрія; дві доньки — Любу Бойко й Гелен Івашко; сестру Ірену Очеретенко і брата Івана Ковальського в Україні; 19 внуків; 14 правнуків та дальшу родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся 6-го листопада 1991 року на цвинтарі св. Володимира в Скрентоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Голик, секр.

ІВАН АНДРУСІВ член УНС Відділу 383-го Т-ва ім. свв. Петра і Павла в Бриджпорті, Па. помер 13-го листопада 1991 року на 70-му році життя. Нар. 1921 року в селі Лученці, пов. Рогатин, Україна. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дужину Марію, сина Стефана, дві сестри на Україні. Похорон відбувся 16-го листопада 1991 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Кінґ оф Праша, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Йосиф Хома, секр.

АННА ПЕТРОШЕК, член УНС Відд. 59-го Т-ва „Українська Січ" в Бриджпорті, Конн. померла 31-го жовтня 1991 року на 75-му році життя. Нар. 1916 року в Асторії, Н.Й. Членом УНС стала 1957 року. Залишила у смутку мужа Леона, дочок Л. Петрашек і М. Андресон; внуків: Лізу, Христину, Дженет і Правнука Христофора; сестер Марію Голодриґу і Янку Долинську та близчу і дальшу родину. Похорон відбувся 4-го листопада 1991 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Стратфорді, Конн.

Вічна Їй Пам'ять!

Тарас Сливінський, секр.